

afgjort. Men nu er den bleven skubbet til Side, og Følgen deraf er, at vi nu paa mange Omraader komme til at afholde Udgifter, der burde have været afholdte for længe siden.

Jeg maa tilstaa, at jeg blev noget forundret over de Udtalelser, vi hørte fra den højtærede Konseilspræsident. Da den forrige Forsvarsminister i Februar Maaned fremlagde Forsvarslovene, fremhævede han saa stærkt, som det var ham muligt, at han ad sagkyndig Vej og igennem de Forhandlinger, der var førte med Udenrigsministeriet, var kommen til Overbevisningen om, at en Sikring af København mod Landsiden var en uundgaaelig Nødvendighed, hvis vi vilde haabe at opretholde vor Neutralitet. Det vil være i alle ærede Medlemmers Erindring, at denne Erklæring — som jeg ikke behøver at oplæse — blev afgiven saa bestemt og skarpt som muligt, og den er yderligere tiltraadt af den højtærede Udenrigsminister. Det var den Omstændighed, at Hovedprincippet nu var antaget fra den høje Regerings Side, der gjorde det muligt, at man kunde modtage Forslagene som et Grundlag for fortsatte Forhandlinger. De, som staa paa den Side, jeg tilhører, gik derfor ud og erklærede overfor Vælgerne, at de vilde støtte Regeringen i Gennemførelsen af det Forslag, som var forelagt, og dermed var jo Sagen klar, saaledes som jeg forklarede forleden Dag, ikke at forstaa saaledes, at vi derigennem erklærede, at vi vilde kunne stemme for de fremskudte Linier, men vi var enige i det opstillede Hovedprincip, at København burde være sikret mod Landsiden. Det er det Standpunkt, paa hvilket hele Højre er gaaet til Valg, og det er i det væsentlige det Standpunkt, paa hvilket de Moderate ere gaaede til Valg — det er muligt, at enkelte af dem ere gaaede til Valg paa de fremskudte Linier. Hvor vi kom hen, have vi forklaret Forsvarets Mangler, og blandt disse Mangler have vi jo ganske naturligt maattet henvise til, at den nuværende Befæstning havde Mangler. Det staa jo i Forsvarskommissionens Betænkning, altsaa var det naturligt, at man gjorde opmærksom derpaa. Det er ganske vist saa, at man kan overdrive disse Mangler, og den Fremstilling, som er given af de maritime Medlemmer af Forsvarskommissionen, har i høj Grad overdrevet Manglerne. Men det er ogsaa en Fejl, at man vil gaa til det modsatte Standpunkt og i alt for stærk Grad rose det nuværende. Men en Oplysning have vi i alle Tilfælde faaet, og

det er, at København ikke er sikret mod et Bombardement paa Nordfronten. Det staa fast.

Maa jeg her indskyde den Bemærkning, at da det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) i Dag talte om Befæstningen og Kystfortet, talte han i lang Tid om et Hul i Nordfronten; jeg forstaaer ikke, hvad han mener med det Hul. Der er paa Nordfronten en Fortrække, og foran den er der en Oversvømmelse; det er jo intet Hul. Men der er en Mangel, fordi en Oversvømmelse behøver Tid til at sættes i Værk. Jeg tør ikke her tale om, hvor mange Dage der behøves for at sætte Oversvømmelsen i Værk, for det hører til de fortrolige Ting. Men sikkert nok er det, at der behøves Dage, og Spørgsmaalet bliver, om der naar Krigen kommer, vil blive levnet os tilstrækkelig Tid til at sætte den i Værk. Derfor vilde vi, naar vi havde Frihed, anlægge en Feltbefæstning ude paa Eremitageplænen, som kunde dække denne Oversvømmelse. Det har jeg udtalt tidligere. Maa jeg, idet jeg berigtiger dette, tillige gøre en anden Bemærkning, saavel til det ærede Medlem fra Holbæk som til det ærede Medlem fra KøbenhavnsAmts 2den Valgkreds (K.M.Klausen) og flere ærede Medlemmer, der have behaget ved forefaldende Lejligheder at bruge mig for at slaa mig i Hovedet snart paa den høje Regering og snart paa andre. Jeg gaar ikke fra en eneste Udtalelse, som jeg har fremsat, og de have været vel overvejede; men jeg er gaaet ud fra en Ting, og det er, at vi sidde her i Folketinget med den Forpligtelse, at vi skulle gøre os Umage for at bringe de Love, som forelægges os, i en saa god og forsvarlig Stand som muligt og paa den Maade bringe dem til Landstinget. Derfor er enhver af os forpligtet til at udtale sig ærligt. Derfor er det for galt, naar det kommer saa vidt, at man ikke har Lov til at sige et ærligt Ord i det danske Folketing, uden at det bliver misforstaaet. Forhandlingerne herom ere for alvorlige til, at alt kan afgøres gennem Kulissehistorier eller andre Intriger. Netop Befolkningen er vaagen i dette Øjeblik; den forstaaer Forsvarssagen, fordi Forsvarssagen jo i lang Tid er bleven behandlet i Befolkningen, og derfor følger den os med Opmærksomhed; men her skulle vi tale; det er her, Forhandlingen kan høres; her skal Befolkningen høre, hvad vi sige, for heller imod denne Sag. Naar saa de Herrer ville bruge mig, saa værsgo'. Jeg sagde det i Gaar: De kunne bruge mig. Man kan